

LÁ THƯ MỤC VỤ

Mười năm ở tù là thời gian tôi chứng kiến rất nhiều cuộc chia tay, trong đó có những lần chia tay mà ruột gan như đứt từng khúc, nhất là trước sự ‘ra đi vĩnh viễn’ của những người tù mang án tử hình mặc dù tôi chưa hề quen biết. Từ khu BC của nhà tù vĩ đại Chí Hoà (tôi ở phòng 9 trọn 2 năm), nhìn sang phải là khu AH chiếm ngự phía Bắc của toà nhà bát quái, khu này không lợp ngói như những khu khác. Nhìn sang trái là khu ED hoàn toàn khác biệt vì xây kín từ trên tầng 4 xuống tận dưới đất. Đó là khu giam giữ những tù nhân mang án tử hình chờ ngày bị đem ra sân bắn Thủ Đức để được tiễn đưa sang thế giới bên kia !

Mỗi tuần 2 lần, vào lúc 5 giờ sáng, khi dân Sài Gòn còn đang yên giấc ngủ, không khí trong phòng tù cũng dịu mát giúp các tù nhân ngủ ngon hơn, thì đó là lúc tử thần đến gọi một vài người trong khu ED. Vì biết tôi ao ước được nghe tiếng gọi của thần chết nên một bác tù già hứa sẽ đánh thức tôi khi những tiếng gọi ấy vang lên. Thú thật, đó là những âm thanh vừa khủng khiếp vừa ma quái mà đến tận hôm nay tôi vẫn không quên. Giữa bầu khí vắng lặng của biệt thự bát quái Chí Hoà (vì hơn 10 nghìn tù nhân đang say ngủ) những âm thanh quái rợn ấy càng vang lên rõ hơn. Tôi theo lời chỉ dạy của bác tù già hướng về phía khu ED và cùng bác ấy lắng tai nghe.

Đầu tiên là tiếng mở những cánh cửa sắt nặng nề bao gồm tiếng khua của chùm chìa khoá, tiếng tra chiếc chìa khoá khá to vào ổ khoá, rồi tiếng cánh cửa kéo kẹt mở ra như có ai đó đang phàn nàn vì bị phá giấc ngủ. Sau đó là một giọng nói cơ hồ như tiếng tự âm phủ vọng lên : “*Nguyễn Văn A, chuẩn bị rời biệt giam !*”. Vì từng người tù mang án tử hình đều bị xích vào tường, nên tiếp đó là âm thanh của những lời tới khua leng keng như có quỷ sứ hiện hình vậy. Một bầu khí thình lạng đến rợn người bao trùm lên không gian đến khi có tiếng nói : *Vĩnh biệt quý bác, quý chú, quý anh, tôi mãi mãi không gặp lại quý vị. Nhớ giữ gìn sức khoẻ !*”. Rồi tiếng cửa đóng sầm lại chấm dứt những suy tư không phải của riêng tôi và bác tù già mà của rất nhiều người tù trong khám lớn ấy.

Sau này, có dịp tiếp xúc các anh em tù hình sự làm lao động ở khu ED, tôi được biết những gì xảy ra cho những anh em bị đem đi xử bắn. Mỗi người tử tội được nhà nước chiếu cố cấp cho một tô phở, một tách cà phê và một gói thuốc lá (dĩ nhiên là họ chỉ hút mỗi một điếu mà thôi !). Sau đó người ta tống vào mồm một quả gì khá cứng như quả ổi hay quả cóc rồi dùng băng keo quấn chặt quanh miệng, bịt mắt lại rồi lôi lên xe. Thế là xong một cuộc đời ! Nhiều tội nhân không còn lòng dạ nào mà ăn với uống. Đa số họ nuốt không trôi như cổ họng bị thắt lại trước viễn tượng chỉ vài phút nữa mình sẽ vĩnh viễn từ giã thế giới muôn màu này.

Tôi không biết tâm trạng của những vị ra đi biền biệt như thế nào. Tôi chỉ biết rằng họ cũng có một cuộc sống, được chào đời, được sinh thành dưỡng dục, được lớn lên với những ước mơ và hoài bão, đã từng yêu thương và được yêu thương, rồi tất cả biến mất, tất cả tuột khỏi tầm tay. Điều đau đớn nhất là họ vĩnh biệt cõi đời mà không bóng dáng người thân nào ở bên cạnh để vuốt mắt. Đó là cảm giác lẻ loi cô đơn nhất, cảm giác bị bỏ rơi hoàn toàn. Càng nghĩ như thế tôi càng cảm thấy xót xa trong lòng và thương mến họ hơn.

Những lời trời của Chúa Giêsu trong bữa tiệc ly chắc hẳn đã làm các tông đồ xao xuyến. Biết họ có cảm giác bị bỏ rơi vì vắng Thầy (rõ ràng là Thầy chuẩn bị ra đi, mà ra đi bằng một cái chết thê thảm), làm sao tâm hồn các ông không rối loạn, nên Chúa Giêsu đã trấn an các ông ấy nhiều điều. Người đã hứa sẽ gửi Đấng Thánh Linh xuống trên các ông mà Người gọi là “Đấng Bảo Trợ sẽ đến và ở với các ông luôn mãi. Người cũng cam đoan : “Thầy sẽ không để anh em mồ côi vì Thầy sẽ đến cùng anh em”. Nhất là lời đoan chắc : “Thầy sẽ ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế.”. Chúa đã giữ lời hứa. Chúa đã ân cần thiết lập Bí Tích Thánh Thể để thực hiện lời Ngài đã hứa là được “Ở Cùng” chúng ta mọi ngày cho đến tận thế. Vậy, mỗi lần tiến đến Bàn Thánh để đón nhận Thánh Thể, hãy chuẩn bị với hết lòng cung kính và tạ ơn hầu đền đáp lại ân tình vô biên của Chúa.

